

Бити ил` не бити

Чему, душе, ова твоја посета? Које си реке препливао и планине прегазио, тражећи ово мало мога срца што ми је остало? Видим твоју белу кожу, од времена испрљану. И ја знам. Чекао си три ноћи и три дана да би сад пошао овом тесном стазом мога ума. У граду пуном људи, жагор и бука ме једу. Прасак ципела о бетон, вриска деце и далека музика и споредне улице. Боле ме.

Толико сам сама и беспомоћна. Видим те ту. Баш ту иза ручних колица са порвћем, па преко बारे пуне опушака од цигарета, гледаш у мене.

Сада смо сами ми.

Упетеш се тако у све моје видокруге и чекаш ме.

Али ја нећу доћи.

Нећу моћи.

Знам где си био и знам шта си радио.

У зимским ноћима када поред кућног огња грејем своја надања и маштања, највећи ме је страх да те слутим.

Не плашим се ни твоје косе ни црних очију. Ја стрепим од оног што оне крију.

Зар ти није било жао рата? Крвавих мачева и мртвих глава?

Можда кукњаве мајке за јединим сином?

А утишаних, немих звона на старим црквама и поцепаних застава?

Буде ли ти жао празне трпезе, крај уморног пара очију гладних? Гладних љубави.

Да ли ти се срце заметнуло у избледелим хаљинама, па га сад тако вучеш по земљи као какав привезак.

Што ти реке не оперу тај муљ и крв са руку ако их већ ником ниси пружио?

Ласкавче!

Мислиш ли да ћу ја поклекнути пред тобом? Престани да шапућеш!

Глава ми звони и тресем се близине слатког искушења.

Боже!

Где су они дани мог детињства?

Безбрижни снови и лепршава прошлост?

Зашто сада стојим сама пред собом?!

Као магла сурово се стварност спушта на ову игру огледала.

И ћутим.

Ћутимо.

Мук.

Јесам ли ја то луда или се кријем од сопствене сенке?

Не.

Не дозвољавам да ме ишта сети на оне муке!

Макар да вриснем или заплачем, можда ми нешто и каже.

Не могу и не удем овако заувек

Тада сам знала. А сада сам сигурна.

Нека ме пољуби оно што ме пече!

Ја корак ка њему.

Он корак ка мени.

Спремна сам да ми на уво шапне оно што се не сме!

БИТИ ИЛ НЕ БИТИ?

Али, зашто пита мене? Зашто не пита тебе?